

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžk/11/2016
Identifikačné číslo spisu: 5016200247
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5016200247.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Hory Halmovej a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): V., t. č. ÚVTOS, Gucmanova 19/670, Leopoldov, občan SR, právne zastúpený advokátom: JUDr. Dalibor Pavelka, so sídlom Pribinova 46, Hlohovec, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Dončova 6, Ružomberok, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/53/2016-83 zo dňa 17. augusta 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky m e n í rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/53/2016-83 zo dňa 17. augusta 2016 tak, že konanie z a s t a v u j e .

Po právoplatnosti rozsudku bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave.

Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1.

1.1 Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

1.2 Žalovaný rozhodnutím pod č.: ÚVTOS 25-10/21-2016 zo dňa 11.01.2016 žalobcovi oznámil, že v zmysle Rozkazu generálneho riaditeľa č. 31/2014 o umiestňovaní a premiestňovaní obvinených a odsúdených v znení neskorších predpisov (ďalej len „RGR č. 31/2014“), nesúhlasil s premiestnením žalobcu do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok.

1.3 Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 225/09-31 zo dňa 02.06.2009, ďalej uviedol, že je nesporné, že na rozhodnutie o žiadosti žalobcu o jeho premiestnení

sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva poriadok k výkonu trestu odňatia slobody, ako aj rozkaz generálneho riaditeľa ZVJS č. 31/2014. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie žalovaného - negatívne rozhodnutie, resp. oznámenie, že riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, čiže žalovaný, nesúhlasí s premiestnením menovaného z kapacitných dôvodov, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, keďže bolo preukázané, že v čase rozhodovania o žiadosti žalobcu zo dňa 04.01.2016 a to ku dňu 08.01.2016 žalovaný skutočne nemal kapacitné možnosti na premiestnenie žalobcu z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldova do miesta žalovaného. Jedinou žalobnou námietkou žalobcu bolo, že je nedostatočný argument žalovaného z titulu nedostatočnej ubytovacej kapacity, pričom žalobca poukazuje najmä na štatistiku, že v mesiaci december 2015 bol v ÚVTOS Ružomberok z hľadiska kapacity využitý na 94,1 %, keď v ňom bolo voľných 22 miest. Taktiež neskôr žalobca žiadal, aby súd vypočul v rámci súdneho konania ako svedka v predmetnom konaní odsúdeného Q. E., ktorý bol v ÚVTOS Ružomberok umiestnený v identickom zariadení pre výkon trestu v strednom stupni stráženia - diferenčná skupina C. Taktiež žalobca žiadal súdu predložiť štatistiku ohľadom kapacitných možností žalovaného.

1.4 Záver žalovaného, že nie je možné premiestniť žalobcu z kapacitných dôvodov, preto nemohol byť daný súhlas na jeho premiestnenie, je považovaný zo strany krajského súdu za správny. Žalovaný súdu predložil štatistiku - aktuálny stav počtu odsúdených v jednotlivých stupňoch stráženia a v jednotlivých diferenčných skupinách č. 1. 19-24 spisu, za obdobie od 08.01.2016 do 11.01.2016, teda aj ku dňu posudzovania žiadosti žalobcu. Je nesporné, že žalobca bol zaradený v strednom stupni stráženia v diferenčnej skupine C, kde podľa žalovaného je stanovená kapacita ústavu na 52 miest. V období posudzovania žiadosti, teda od 08.01.2016 je deň, kedy bolo vydané negatívne oznámenie vo vzťahu k žalobcovi a v tejto dobe bola kapacita ústavu v danom stupni stráženia a diferenčnej skupine dokonca prekročená - č. 1. 21-22 spisu. Z uvedených dôkazov potom vyplýva, že žalovaný potom nemohol vzhľadom na kapacitné dôvody vydať súhlasné stanovisko s premiestnením žalobcu do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok. Z týchto dôvodov vzhľadom na uvedené skutočnosti, vykonanie dokazovania výsluchom iného odsúdeného v rámci tohto konania pred správnym súdom krajský súd považoval za bezpredmetný a k danému výsluchu nepristúpil. Vzhľadom na preukázané zistenia nebolo možné vychádzať ani z čestného prehlásenia Q. E. zo dňa 26.04.2016. Ani ďalšie dokazovanie - predloženie menného zoznamu osôb nachádzajúcich sa v januári 2016 v ÚVTOS Ružomberok, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nemal v danom období kapacitné možnosti a premiestnenie žalobcu nebolo potrebné vykonávať.

1.5 O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S.s.p.

2.

2.1 Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť. Kasačnú sťažnosť odôvodňuje v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.

2.2 Nestotožňuje sa s krajským súdom, že pri rozhodovaní o žalobe vychádzal výhradne z jediného dôkazného prostriedku, ktorým bola žalovaným predložená štatistika, aktuálny stav počtu odsúdených v jednotlivých stupňoch stráženia a v jednotlivých diferenčných skupinách za obdobie od 08.01.2016 do 11.01.2016, teda aj ku dňu posudzovania žiadosti žalobcu. Podľa názoru žalobcu predloženú štatistiku nie je možné považovať za objektívny dôkaz preukazujúci tvrdenia žalovaného o kapacite v ÚVTOS Ružomberok v strednom stupni stráženia, diferenčná skupina C, ani o naplnení kapacity ústavu, ktoré by mohli byť dôvodom pre zamietnutie žiadosti žalobcu. Žalovaný totiž predložil súdu len výstupy z jeho internej aplikácie/programu, ktorého obsah je voľne a kedykoľvek modifikovateľný zo strany žalovaného.

2.3 Poukázal, že správny súd si pri rozhodovaní o žalobe osvojil subjektívne tvrdenia žalovaného o tom, že kapacita v ÚVTOS Ružomberok, stredný stupeň stráženia, diferenčná skupina C, je stanovená na 52 miest. Táto skutočnosť však vyplýva len z vyššie uvedených výstupov z interného programu

žalovaného, ktoré možno kedykoľvek upraviť podľa potreby ústavu. Žalovaný okrem ním vedenej internej štatistiky nevyprodukoval žiaden dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek pochybností ustálil reálnu kapacitu ústavu v strednom stupni stráženia, diferenciacná skupina C.

2.4 Navrhuje, aby Najvyšší súd SR zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov právneho zastúpenia.

3.

3.1 Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril a uviedol, že ako ďalší dôkaz, že nimi predložené štatistiky neboli modifikované, predkladá nákupnú listinu zo dňa 07.01.2016, kde je uvedený kompletný zoznam odsúdených v ÚVTOS Ružomberok, kde pri každom mene je uvedený stupeň stráženia, ako aj diferenciacná skupina, ako aj naskenovaný výstup z evidencie odsúdených, kde ku každému odsúdenému je priradený aj výstup diferenciacnej skupiny k danému dátumu. Celkovo sa jedná o 568 odsúdených tak, ako bolo prezentované vo vyjadrení sa k žalobe zo dňa 31.03.2016.

3.2 Ďalej uvádza, že kapacita ústavu sa dá upravovať a aj sa upravuje, ale nie pre dôvody uvedené žalobcom, ale podľa aktuálnej ubytovacej kapacity v jednotlivých stupňoch stráženia a jednotlivých diferenciacných skupinách, ale je podmienená aj stavebno-technickej úprave konkrétnej skupiny, a teda vychádza z reality. K danému obdobiu bola stanovená na počet 52 odsúdených stredného stupňa stráženia diferenciacná skupina C. Táto vychádza z potrieb Ústavu a Zboru väzenskej a justičnej stráže ako takej v danom období, a teda nebol dôvod ju akokoľvek meniť.

3.3 Ďalej uviedol, že v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“) môže riaditeľ ústavu, alebo ním poverená osoba nahliadnuť do korešpondencie odsúdených a v rámci tohto oprávnenia disponuje poznatkom, že žalobca vo vzájomnej komunikácii s odsúdeným E. prostredníctvom korešpondencie si výslovne vyžiadal od neho „potvrdenie“, že v daný čas sú v Ústave Ružomberok voľné kapacitné miesta. V osobe odsúdeného E. sa jedná o osobu, ktorá žalobcovi potvrdí akékoľvek tvrdenie, čo vyplýva aj z ich spoločného páchania trestnej činnosti, vzájomnej písomnej komunikácie ako aj z priateľských vzťahov a vzájomného sa podporovania, čo potvrdzuje aj výpis došlých finančných prostriedkov od dnes už bývalého odsúdeného E. pre žalobcu.

3.4 Žalovaný má za to, že Krajský súd v Žiline posúdil vec správne, vychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci, a teda navrhuje kasačnú sťažnosť zamietnuť v celom rozsahu.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 137 ods. 2 S.s.p.

4.2 Podľa § 1 zákona č. 475/2005 Z. z. tento zákon ustanovuje spôsob výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „výkon trestu“), práva a povinnosti odsúdených a dozor a kontrolu nad výkonom trestu. Podľa § 3 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 zákona č. 475/2005 Z. z. vo výkone trestu sa rešpektuje ľudská dôstojnosť odsúdeného a nesmú byť použité kruté, neľudské alebo ponižujúce spôsoby zaobchádzania alebo trestania. Všetky práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú všetkým odsúdeným v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania. Vo výkone trestu sa podporujú také postoje a schopnosti, ktoré odsúdenému pomôžu pri opätovnom zaradení do spoločnosti a rešpektovaní právneho poriadku. Zmiernenie obmedzenia vo výkone trestu sa nesmie vykonávať spôsobom, ktorý by ohrozil ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti alebo znížil účinok preventívneho pôsobenia výkonu trestu na ostatných členov spoločnosti. Trest sa vykonáva diferencovane. Pohyb, kontakt, spôsob

zabezpečenia a uplatňovania práv odsúdeného je rozdielny podľa stupňa stráženia. Na zvýšenie účinnosti výkonu trestu sa vykonáva vnútorná diferenciacia a vytvárajú sa špecializované oddiely.

4.3 Podľa § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 475/2005 Z. z., počas výkonu trestu je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Odsúdený je obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, v práve slobodnej voľby povolania a v práve na nakladanie s vecami osobnej potreby. Počas výkonu trestu odsúdený nemá právo na štrajk, slobodne sa zhromažďovať a združovať v spolkoch, spoločnostiach alebo iných združeniach, zakladať odborové organizácie a združovať sa v nich, slobodne si vybrať lekára a zdravotnícke zariadenie. Odsúdený nemôže vo výkone trestu zakladať politické strany, politické hnutia a združovať sa v nich a nemôže vykonávať volené a iné verejné funkcie. Výkon práva odosielať a prijímať korešpondenciu, balíky a poukazy poštového platobného styku počas výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného zabezpečuje v jeho mene ústav.

4.4 Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z., odsúdený sa premiestni na výkon trestu do iného ústavu tiež vtedy, ak

- a) súd rozhodol, že odsúdený sa preradí do ústavu s iným stupňom stráženia,
- b) generálne riaditeľstvo kladne rozhodlo o návrhu riaditeľa ústavu na premiestnenie odsúdeného s cieľom prehĺbiť plnenie účelu výkonu trestu,
- c) generálne riaditeľstvo tak rozhodlo z iných dôvodov.

4.5 Podľa § 10 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z., odsúdený môže podať písomnú žiadosť o premiestnenie podľa odseku 3 písm. b/ riaditeľovi ústavu. Ustanovenie § 25 ods. 7 sa použije primerane.

4.6 Podľa § 47 ods. 1, 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, na vykonávanie dozoru nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená (§ 18), je príslušný krajský prokurátor a v rozsahu ním určenom jemu podriadení prokurátori.

4.7 Miestne príslušný na vykonávanie dozoru je krajský prokurátor tej prokuratúry, v ktorej obvode má sídlo orgán vykonávajúci správu miesta uvedeného v odseku 1.

4.8 Podľa § 8 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z., ktorou vydáva poriadok výkonu trestu odňatia slobody, premiestňovanie odsúdeného je jeho presun medzi jednotlivými ústavmi podľa § 10.

4.9 Podľa § 8 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z., ústav do ktorého má byť odsúdený premiestnený určí generálne riaditeľstvo okrem prípadu uvedeného v § 10 ods. 1 písm. a/ zákona. Pri oznámení o určení umiestnenia odsúdenému sa postupuje podľa § 7 ods. 2.

4.10 Podľa § 8 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z., o písomnej žiadosti odsúdeného o premiestnenie do ústavu s rovnakým stupňom stráženia rozhoduje riaditeľ ústavu, do ktorého sa odsúdený žiada premiestniť.

4.11 Podľa § 8 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z., ak žiadosť o premiestnenie bola zamietnutá, odsúdený môže opakovane požiadať o premiestnenie najskôr po uplynutí šiestich mesiacov od rozhodnutia o zamietnutí žiadosti; rovnako sa postupuje, ak generálne riaditeľstvo zamietlo návrh riaditeľa ústavu podľa ods. 3.

4.12 Podľa Rozkazu generálneho riaditeľa ZVJS č. 31/2014 o umiestňovaní a premiestňovaní obvinených a odsúdených, podľa § 3 ods. 3, odsúdený sa umiestni alebo premiestni do miesta výkonu trestu na základe právoplatného rozhodnutia príslušného súdu o jeho zaradení alebo zmene spôsobu

výkonu trestu do príslušného ústavu; pritom sa prihliada na zásady vonkajšej diferenciacie a vnútornej diferenciacie - § 12 až § 14 zákona č. 475/2005 Z. z.

4.13 Podľa § 7 ods. 3 Rozkazu generálneho riaditeľa ZVJS č. 31/2014 o premiestnení odsúdeného rozhoduje riaditeľ ústavu, do ktorého sa odsúdený žiadať premiestniť. Riaditeľ ústavu, do ktorého sa odsúdený žiada premiestniť, posúdi, či premiestneniu nebránia bezpečnostné, kapacitné alebo iné objektívne dôvody.

4.14 Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil a zároveň mal za preukázané, že žalobca podal žiadosť o premiestnenie do iného ÚVTOS s rovnakým stupňom stráženia žiadosťou zo dňa 04.01.2016. Žiadosť odôvodnil, že vykonáva od 17.09.2009 trest odňatia slobody, ktorý ukončí pravdepodobne dňa 17.07.2018. Do ÚVTOS Leopoldov bol premiestnený v mesiaci jún bez zdôvodnenia. Poukázal na vzdialenosť na návštevu do Ústavu Leopoldov z miesta trvalého bydliska je cca 440 km. Teda žiadosť zdôvodnil rodinnými väzbami a dlhou vzdialenosťou z miesta trvalého bydliska jeho rodiny do Leopoldova. Poukázal aj na to, že hrozí riziko prerušenia osobného kontaktu s rodinou, čo v konečnom dôsledku spôsobí nenahraditeľnú psychickú ujmu. Žiadosť podáva na podnet svojich rodičov, pretože mu bolo avizované, že ho už naďalej nedokážu navštevovať.

4.15 Ďalej z obsahu predložených dokladov bolo zistené, že Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov dňa 08.01.2016 v zmysle § 7 ods. 2 RGR č. 31/2014 poslal žiadosť odsúdeného o premiestnenie na posúdenie žalovanému. Zároveň uviedol, že dôvody, ktoré odsúdený uvádza vo svojej žiadosti možno považovať za opodstatnené. Premiestnením odsúdeného do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok je predpoklad zlepšenia sociálneho kontaktu odsúdeného s rodinou formou návštev. V záujme priaznivého pobytu na resocializáciu odsúdeného odporúča žiadosti odsúdeného vyhovieť.

4.16 Dňa 11.01.2016 žalovaný vydal nesúhlasné stanovisko s premiestnením menovaného do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody z dôvodu toho, že aktuálne nedisponuje voľnou ubytovacou kapacitou v strednom stupni stráženia - diferenciačná skupina C.

4.17 Z ustanovenia § 10 ods. 3 písm. b/ a c/ zákona č. 475/2005 Z. z. je zrejmé, že odsúdený sa premiestni na výkon trestu do iného útvaru inter alia aj vtedy, ak generálne riaditeľstvo kladne rozhodne o návrhu riaditeľa Ústavu na premiestnenie odsúdeného s cieľom prehľbiť plnenie účelu výkonu trestu ako aj v prípade ak generálne riaditeľstvo tak rozhodne z iných dôvodov.

4.18 Z ustanovenia § 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z. vyplýva, že za premiestnenie odsúdeného sa považuje jeho presun medzi jednotlivými ústavmi podľa § 10 zákona č. 475/2005 Z. z., pričom rozhodnutie o premiestnení odsúdeného do iného útvaru (okrem prípadu uvedeného v § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 475/2005 Z. z.) vydáva generálne riaditeľstvo. O žiadosti odsúdeného o premiestnenie do ústavu s rovnakým stupňom stráženia rozhoduje riaditeľ ústavu, v ktorom odsúdený vykonáva trest. Ak riaditeľ ústavu žiadosť posúdi ako opodstatnenú, spracuje návrh na premiestnenie odsúdeného, ktorý odstúpi na rozhodnutie generálnemu riaditeľstvu, inak žiadosť zamietne.

4.19 Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, prokurátor dozerá na to, aby v miestach, kde sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, disciplinárne tresty vojakov, ochranné liečenie, ochranná výchova, ústavné liečenie alebo ústavná výchova na základe rozhodnutia súdu, ako aj v celách policajného zadržania, boli držané osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu o pozbavení alebo obmedzení osobnej slobody a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

4.20 Podľa § 18 ods. 3 písm. c/ zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, prokurátor je povinný písomným príkazom zrušiť rozhodnutie alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov vykonávajúcich správ miest uvedených v ods. 1 alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú

v rozpore so zákonom alebo iným všeobecným právnym predpisom.

4.21 Najvyšší súd je názoru, že žalovaný rozhodnutím o zamietnutí žiadosti postupoval v súlade s § 8 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva poriadok k výkonu trestu odňatia slobody, keďže uvedené ustanovenie definuje, že rozhodnúť o takejto žiadosti je v kompetencii riaditeľa Ústavu. V súlade s ustanovením § 8 ods. 4 predmetnej vyhlášky možno opakovane požiadať riaditeľa Ústavu o premiestnenie najskôr po uplynutí šiestich mesiacov od rozhodnutia o zamietnutí žiadosti. Treba tiež uviesť, že v danej veci prichádza do úvahy aj postup vyplývajúci z ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Prokurátor totiž dozerá inter alia na to, aby sa v miestach kde sa vykonáva trest odňatia slobody, dodržiavali zákony a ostatné všeobecné právne predpisy, pričom podľa § 18 ods. 2 písm. c/ prichádza do úvahy povinnosť prokurátora svojim príkazom zrušiť také rozhodnutie, ktoré je v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom. Je teda na základe uvedeného možné podať prokurátorovi podnet na takéto konanie. Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že postup podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, nemožno považovať za realizáciu základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, ale na realizáciu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

4.22 Kasačný súd konštatuje, že rozhodnutie žalovaného nemožno považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy podliehajúceho súdному prieskumu v zmysle § 2 ods. 1 S.s.p. Z právnych noriem citovaných nižšie vyplýva, že nad zákonnosťou postupu a rozhodnutie žalovaného dozerá príslušný prokurátor. V rámci trojdelenia štátnej moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu možno prokuratúru spolu s ochrancom práv, v rámci širšieho ponímania štátu a verejnej správy, zaradiť do moci súdnej, avšak s prihliadnutím na čl. 149 Ústavy SR ako i na znenie právnej normy ustanovenej v § 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, treba prokuratúru považovať za štátny orgán s osobitným postavením, ktorého postavenia ako i pôsobnosť upravuje osobitný právny predpis. Z uvedeného možno jednoznačne dospieť k záveru o tom, že Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby nie je možné považovať za správny orgán, ktorého legálna definícia je obsiahnutá v § 1 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - Správny poriadok, podľa ktorého je správnym orgánom štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zverí rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Z uvedeného vyplýva záver, že rozhodnutie žalovaného vydávané podľa zákona č. 475/2005 Z. z. (§ 24) nemožno považovať za rozhodnutie vydané v správnom konaní podliehajúce prieskumnej právomoci správnych súdov podľa S.s.p.

4.23 V nastolenej otázke prípustnosti súdneho prieskumu žalobou napadnutého nesúhlasu riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody je potrebné vychádzať z celkovej koncepcie zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody a jeho účelu sledovaného spoločnosťou prostredníctvom noriem trestného práva (Trestný zákon, Trestný poriadok), zákona o výkone trestu odňatia slobody ako i prostredníctvom vykonávacej vyhlášky vydávajúcej Poriadok výkonu trestu odňatia slobody.

Už z podstaty ukladania trestov podľa Trestného zákona vyplýva, že ide o ujmu na osobnej slobode, majetkových alebo iných právach odsúdeného, pričom okrem iných cieľov trestania, má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život.

Táto koncepcia nie je nijako v rozpore s realizáciou základného práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, garantovaného Dohovorom a Ústavou SR, nakoľko i tieto normy najvyššej právnej sily pripúšťajú za určitých podmienok obmedzenia výkonu tohto práva (čl. 8 bod 2 Dohovoru, čl. 13 ods. 2 a 4 Ústavy SR).

Zo zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody, vrátane Poriadku výkonu trestu odňatia slobody, vyplýva, že umiestňovanie a premiestňovanie obvinených a odsúdených podlieha udeleniu povolenia schváleného riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Schválenie premiestnenia odsúdeného teda nie je nárokom.

Nesúhlasné stanovisko žalovaného k žiadosti odsúdeného za podmienok podľa § 210 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, nie je typickým individuálnym správnym aktom, a preto nepodlieha revízií riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani preskúmaniu súdom. Ide o rozhodnutie zákonom zmocnenej authority, ktoré priamo a bezprostredne vplýva na napĺňanie účelu sledovaného výkonom trestu odňatia slobody a na nápravu odsúdeného.

Kasačný súd poukazuje na legislatívne zmeny spôsobené zákonom č. 370/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody. Uvedeným zákonom bola do zákona zavedená celá ôsma časť - Konanie vo veciach súvisiacich s výkonom trestu odňatia slobody. Aj v dôvodovej správe k tomuto zákonu je uvedené, že vzťahy v oblasti výkonu trestu patria do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a rozhodovanie o nich nemožno považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy, keďže ide výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení zákona a týka sa vecí, ktorá súvisí inštitútmi Trestného poriadku. Ďalej poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu vydané v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky s účelom úpravy rozhodovacej praxe správnych súdov v obdobných veciach číslo 3Sžo/140/2015 zo dňa 25.05.2016 a na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 226/2017-13 zo dňa 3.mája 2017.

4.24 Kasačný súd je názoru, že nesúhlasné stanovisko riaditeľa ústavu k žiadosti odsúdeného na jeho premiestnenie v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. nie je typickým individuálnym správnym aktom, a preto nepodlieha revízií riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani prieskumu súdov. Ide o rozhodnutie zákonom zmocnenej authority, ktoré priamo a bezprostredne vplýva na napĺňanie účelu sledovaného výkonom trestu odňatia slobody. Pretože nie je daná právomoc správnych súdov na preskúmavanie žalobou napadnutého rozhodnutia a jedná sa o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, krajský súd nepostupoval zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 190 S.s.p.

4.25 Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/53/2016-83 zo dňa 17.08.2016 a dospel k záveru, že konanie musí byť zastavené, preto rozhodol v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. Po právoplatnosti rozsudku bude vec postúpená Krajskej prokuratúre Trnava, keďže v prejednávanej veci je jej daná právomoc.

4.26 O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle § 170 písm. b/ S.s.p. tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo zastavené.

4.27 Senát vo veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.